

NEPOTŘEBUJEME NĚKDY PÁR FACEK? MŮŽE TO BÝT PROJEV VELKÉ MILOSTI. - SDĚLENÍ ANDĚLA - SPÁSA VEDE SKRZE PŘIJETÍ A PŘEMÁHÁNÍ ZLA, KTERÉ POSILUJE NAŠE VYŠŠÍ JÁ

Karel Funk

Motto:

Bez zkušenosti transcendentna nemá smysl ani naděje, ani sama lidská odpovědnost.

Václav Havel

Dotaz kamaráda: Dříve jsem, pod vlivem Steinera, rozikrucianů aj. chápal reinkarnaci jako nutný vývojový prostředek k dosažení vlastního božství. Tedy, že nyní žiji, snažím se duchovně pracovat, ale zároveň vím, že se budu muset rodit znovu, až v budoucnu na Zemi nastanou vhodné podmínky, abych se mohl (rozhodnu-li se a bude-li mi to umožněno) naučit to, co nyní nemohu a rozvinout svá vyšší těla. Jenže pak jsem se více položil do Nového zákona a dočetl se, že Ježíš chodí za největšími hříšníky a doslova jim nabízí věčný život, že jediné co je nutné, je všeho nechat a plně jej následovat ("vezmi svůj kříž, zapři sama sebe a následuj mě"). Tedy, jak jsem to pochopil, Ježíš z evangelií ukazuje možnost vedoucí ke spáse naší duše už v jednom jediném životě a upozorňuje nás, že přesně tomu bychom měli zasvětit svůj život. To je ale rozdíl oproti tomu co popisuje duch.věda, tedy tak jak já jí chápu. Steiner přece píše, že teprve někdy v budoucnu (např. ve slovanské kultuře) dostane člověk podmínky k takovému vývoji, jindy zase k jinému vývoji...

Nesetkal jste se někdy s informací jak na tento náboženský termín nahlíží duch.věda? Asi by bylo dobré si i ujasnit co je myšleno tím "věčným životem" - pro koho ten věčný život je nabízen (pro současnou osobnost, resp. mé nižší já asi nikoliv)? Co je vlastně naší duší, které Ježíš nabízí spásu? Známe ji, známe sami sebe?

...

Odpověď: K některým částem Vašeho mailu, snad trochu neuspořádaně. A jak je mým (zlo?)zvykem, rozpovídal jsem se i kousek jinam:

Vzít na sebe svůj kříž a následovat Krista je postup na řadu vtělení. Kříž – karma se nedá prožít v jednom životě. I za jediný prohřešek se

karma může postupně stávat od hrubší k jemnější i více životů, a samozřejmě přidáváme si karmu další. V jednom životě se ale můžeme pevně a plně rozhodnout k onomu vzetí svého kříže a následování Krista.

K tomu několik dalších úvah. Jak víme, znovu se rodíme především proto, abychom sklízeli nedobré i dobré semeno své minulosti a dál s tím tvořili, a při tom sejeme dobré i nedobré pro budoucnost. Tím se máme vychovávat, poučovat, zušlechtovat a zocelovat. A pro to jsou podmínky na Zemi vhodné neustále. Při tom máme možnost rozvíjet svá vyšší těla (složky) už teď, vždy a všude. Je to jako s lotosy - ani o tom nemusíme vědět. I k tomu máme Bibli a další moudré knihy a zasvěcence, a Ochranu a Vedení nad sebou. A u sebe – touhu, úctu, pokoru, trpělivost, odvahu, vcítivost, logiku, zdrženlivost v úsudku, mentální, citovou i slovní ukázněnost a etiku..., bez nich, nebo aspoň snahy o ně, to nejde.

Ke spáse: Stačí mi vědět o možnosti spásy, tedy o významu Golgotské události pro vývoj lidstva. Pak vím, že další životy neprijdou proto, že bych se musel znovu rodit, ale budu po dalších zrozeních sám toužit, přát si je, abych jim mohl Kristovým oživujícím impulsem dodávat stále hodnotnější a hodnotnější obsah a tím se realizoval, tedy vydával – každý po svém - duchovní obsahy pro svět. Pokud tento stav prožiji snad jen přechodně na okamžik už teď, nebo i jen vědomí o něm, ač jsem snad jen na začátku této cesty, stačí mi toto vědomí ke štěstí, a pak si ani nekladu otázku po spáse. Přejde až si ji zasloužím a až Bůh uzná.

Vše má svůj čas, někdy je lepší počkat na další stupeň zralosti, který mi osvětlí zas další oblasti a někdy dokonce dříve, než si k nim začnu klást otázky. Pak, aniž bychom se ptali, přicházejí ty pravé odpovědi samy od sebe, pokud si je takto přivoláme vlastní touhou a prací na sobě. Touha není chtění. Touha může být čistá, chtění je egoistické.

S odpověďmi na otázky, snad ještě nevyřčené, je tomu podobně jako s Milostí – jeví se v té situaci jako zázrak, či jakési záhadné Boží rozhodnutí, ale připravili jsme si k ní v sobě nejprve podmínky svým předcházejícím, snad i dávným konáním. Je to tentýž princip fungování, jako ten s opačným znaménkem – když nás stihá utrpení a nesnáze. Vše si připravujeme sami, ale často si svou roli pak neuvědomíme.

Následovat Krista neznamená všeho nechat, ale právě naopak: Mohu a mám Jej (Jeho učení, Jeho pravzor lidství) následovat právě v situacích a zkouškách denního života. Proto přišel, v tom je to

následování, v tom se to mohu učit a osvědčovat, pokud se svým křížem jdu za Kristem (tedy svou karmu přijímám a neobcházím, nereptám, nevzpouzím se...). On mne posiluje, podpírá, jako můj božský bratr a přítel.

Starý příběh vypráví, jak dva mniši se modlili a meditovali pod velikým stromem. Jednoho dne uzřeli anděla a zeptali se ho, jakou mají naději na spasení. Prvnímu z nich anděl řekl, že ještě tři inkarnace. Ten vyčítavě zavzdychal: Já se tady snažím modlit a činit dobro, a ještě celé tři životy? Druhému řekl: Kolik je listů na tomto stromě, tolik životů ještě musíš prožít, než budeš spasen. Ten zajásal: Budu spasen, budu spasen, budu pomáhat světu ke spáse! Tu se ozval hlas z nebes: Synu můj milý, jsi spasen už nyní. A k příběhu dodejme: Tedy vzal svůj kříž a spasení našel v tom, že jej rád a trpělivě ponese.

Pokud prostý středověký křesťan považoval svůj život za jediný, tedy nevěděl o reinkarnaci, nebylo mu to na škodu, protože se musel vzepnout k poctivějšímu úsilí. My jsme více nadáni inteligencí i pro duchovní zrání, ale neseme tím zároveň riziko nekonečného duchovně-intelektuálního bloudění v labyrintech zemského rozumu, byť by se zabýval duchovnem. Omezeným zemským rozumem se někdy chceme zmocňovat vyšších pravd bez oddanosti a úcty k hledanému. Pak se podobáme svými spekulacemi tomu, kdo přehazuje jednu hromadu písku vedle na druhou a zase zpátky. Pak je náš vztah k duchovním pravdám asi na úrovni vědce, který pitvá mrtvé zvíře a chce najít tajemství jeho života. Nastává tím vědátorstvím jakési zdůležitění, člověk si zařatým pěstováním zájmu o duchovno buduje hlavně své ego, které se stává až monstrózním. Podobáme se pak jakýmsi sebevědomým duchovním ouřadům, pěstujícím a schraňujícím si svoji duchovní agendu, ale v prostoru s klimatizací, zataženými žaluziemi a polstrovanými protihlukovými dveřmi. Nevykoukneme ani na chodbu, abychom prohodili k někomu cosi milého a přívětivého. Zájem o vysoké pravdy ještě nečiní člověka vysokým. Záleží na jeho pokoře, úctě, oddanosti, ztišení...

K rozvoji našich vyšších složek jsou vhodné podmínky vždy, tedy i dnes. Proto jsme tu. Pokud do budoucnosti nevkročíme s alespoň částečným rozvojem manasu (očistění, krystalizace naší astrality, citivosti, umožňující čistou moudrost), stejně ty vhodné podmínky

přehlédneme a nebudou nám k ničemu. To bude bohužel platit asi o většině lidstva. Ještě k té čisté manasické moudrosti: nespočívá v horečných či namyšleně vědátorských spekulacích o duchovnu, ale v životní zralosti, prostotě, orientaci, bdělosti, ducha-přítomnosti, logice, porozumění světu, v aplikaci vyšších pravd do běžného života. Dnes už nestačí jen středověká křesťanská citová oddanost, ani jen scholastické či teologické spekulace suchého rozumu, ale seznamování se s duchovními pravdami a zákony podle duchovní vědy musí pramenit ze zaujatého myšlení, podníceného srdcem. Kristův vliv pak rozplameňuje naši vůli, pravdy do nás živě vcházejí a stávají se krví pro srdce. Můžeme pak přinášet tam, kde jsou k tomu podmínky, pomoc, posilu, inspiraci a stávat se podle možností harmonizující složkou svého okolí.

K otázce, co je naší duší a zda ji známe, a že nejdůležitější je sebepoznání a to že je tou vývojovou cestou: toho se týká celá duchovní věda a lze to v ní postupně nacházet, i když z ní můžeme přečíst a vstřebat jen nepatrný zlomek. Ve zkratce – duše je náš nástroj pro styk se světem a prožívání, je to spojka mezi tělem a duchem. Je nutné ji proniknout, očistit, zvědomit duchem – to je podstata onoho „zaklínadla“ - zduchovnění. Na východních cestách se snažili duši duchem rozpustit, vymazat. Na cestě Kristově si ji ponecháváme a prosvětlujeme a zhodnocujeme pro další jednání ve světě.

Touha dnes znamená i duchovní samostatnost, kterou si každý jednotlivý člověk od začátku nynější epochy probouzející se duše vědomé („duše v duši“ - RS) musí vybojovat oproti náboženství a společenskému většinovému názoru a náladě. Zlo se dnes staví na odpor proti vědomému jednání Já. Tím posiluje Já způsobem zcela nezastupitelným. Vyrovnávání se se zlem, zejména tím svým, se dnes stává naléhavou úlohou doby. Tím, že člověk přijal prvky zla, vsadil do sebe zárodek schopnosti prožít duchovní život vědomou duší. Podstatným rysem či požadavkem vývoje lidstva v nynější etapě rozvoje duše vědomé (tedy asi do 38. - 39. století) musí být vzrůst zájmu člověka vůči dalšímu člověku. To je aktivní sociální působení Krista, které se v lidstvu resp. jeho malém zlomku teprve začíná nepatrně rýsovat.

Máte pravdu, že věčný život není „nabízen“ pro naše nižší já. Spíše – nižším já si sami bráníme ve vstupu do vyššího života. Máme vše ve svých rukou – tak jako se sami svobodně rozhodneme jít buď do baru nebo do chrámu. A i v tom chrámu jeden odříkává mechanicky svými

ústý modlitby, druhý zatouží po spasení skrze kněze, jiný si donekonečna teoreticky pohrává s pravdami Písma, a opět jiný se na tu chvíli oprostí od všedních starostí a podobně jako vysoké štíhlé gotické sloupoví se v tichém pohroužení a touze povznáší výše pro očistu a posilu pro další život vně chrámu.

Myslím že „nabízením věčného života“ od Ježíše, jak píšete, je spíš míněn příslib-možnost věčného života skrze Něho (na rozdíl od předkristovských cest, kdy byly nutné obtížné praktiky pouze pro zasvěcené). Uznáním Kristova impulsu se ocitám v naději na věčný život, na spásu. Dá se říci, že spasen jsem už v momentě, kdy si to PLNĚ uvědomím jako JISTOTU, i když se budu muset probírat svým karmickým zdokonalováním (svým křížem) a výchovou ještě mnoho inkarnací. Kristus mi k tomu ale dává sílu, jaká před Ním nebyla. Dává ji od doby, kdy Jeho krev kanula na pahorku Golgoty na Zem, tedy kdy se božská substance poprvé spojila se Zemí a prožehla její auru resp. éterickou úroveň silami Krista-Loga, spásnými silami božské sluneční Lásky, Moudrosti a Vůle jako nabídky pro veškeré lidstvo. - Dokud toto nebylo, stoupenci předkristovských nauk se toužili co nejdříve vymanit z koloběhu zrozování. Jinak uvažovat tehdy nemohli. Kristův sestup do éterické úrovně Země však přinesl možnost spásy každému, kdo bude usilovat, a to i bez složitých zasvěcení. Nebo jinak: Prožitím vědomí či důvěry spásy Kristem se mohu k tomuto stavu dopracovat i hned, tedy v tomto životě. A toto vědomí mne bude pak doprovázet v získávání nových a nových zkušeností a rozpouštění dosavadních nedobrot. I v té nejtěžší situaci mohu vědět o Kristově spáse, a tato víra, spíš vědomí, mi dá sílu se z té situace poučit, rozjasnit svůj osud v té či oné věci, tedy přijmout protivenství, nemoc i smrt bez sebelítosti. I toto je součástí spásy. Ono "Vezmi kříž svůj..." značí veškerou svou karmu, a následování Krista je tak důležité i krásné, že je radostí v tomto i dalších inkarnacích, bez ohledu na čas. Ano, tomu lze zasvětit celý svůj život, Ježíš neříká, kdy budeme spaseni ani zda v jednom či více životech. Ono spasení jako uvědomění si Krista může být prožito během okamžiku, a pak víme, že je mimo čas, i když samozřejmě pro nás se jeví další a další inkarnace a třibení v nich v posloupnosti času.

Šlechtic a disident dosud žijící, Jiří Stránský, popisoval to, co se naučil v komunistickém koncentráku: Vězni měli tenké kazajky a v zimě museli dlouho stávat na věžeňském dvoře. On se křečovitě choulil do sebe, do klubíčka a nesnesitelně se klepal zimou a divil se, že někteří ostatní ne. Až mu jeden „služebně“ starší vězeň osvětlil toto: I v zimě se dá nastolit niterný klid, přestat se klepat, narovnat se,

zvolnit dech, uvolnit svaly, svěsit volně ruce. Toto může být i vodítko ke snášení našeho kříže.

Vědomí existence inkarnace někdy může svádět k tomu, že následování Krista, tedy duchovní cestu odsouváme "na někdy příště", ale někdy může být nikdy. Uděláme se sebou jen to, k čemu se plně rozhodneme teď. Při zmínkách o spáse nemá Ježíš důvod mluvit o čase, tedy o jedné či více inkarnacích (o inkarnacích se zmiňuje na jiných místech). Pak můžeme dobře vstoupit i do nových a nových podmínek budoucnosti, o kterých píše Steiner, a projít jimi. O vývoji sedmi kosmických dnů je v Písmu, tedy i tam je zřejmé, že vývoj nynější podobou Země nekončí. Bez zasvěcení se Kristu ale do nových budoucích podmínek nevstoupíme dostatečně připraveni a minou nás. Naše spása je vždy v těch podmínkách a v té inkarnaci, kde jsme a jejíž úkoly plníme. Můžeme ji, aspoň někdy a částečně, prožít už nyní, ale v dalším životě bude zase bohatší o naše další rozměry a zkušenosti, pokud či nakolik správně postoupíme. Nebo taky těžší o to, co jsme nyní nevyrovnali, nevypracovali, přičinili špatného. A to vše nám strká až pod nos náš denní život, jen o tom chtít vědět. Jak je pro nás někdy obtížné osvojit si neutuchající, tichou pracovitost - sebenevysušující, žádné uznání si nenárokující - ať už je tím míněno pravidelné studium, meditace nebo pokus o modlitbu - prostě duchovní práce, kterou si člověk nese duševním životem jako na fyzické úrovni potřebu jídla nebo spánku.

Vývoj lidstva je nekonečný a taktéž i vývoj našeho chápání Krista. I křesťanství je ve vývoji – podle duchovní vědy každé století křesťanského vývoje odpovídá přibližně jednomu roku věku člověka, tedy nyní by mělo vstoupit teprve do dospělého věku. Během dalších tisíciletí se křesťanství obohatí o sociální rozměr, tedy Kristus se stane kyslíkem společenského života. Štěstí jednoho bude spočívat v tom, že bude činit šťastným druhého. To samozřejmě až v další fázi dělení lidstva, kdy ti, kdož nepřijali zvěst Ducha, tedy propadli ve vývoji, budou odsunuti, spíše se sami odsunou do jiných, těžších podmínek vývoje (to bude onen biblický Poslední soud). Křesťanství se obohacuje a bude stále silněji pronikáno pomocí Matky boží, nebo též Sofie, která naši duši přivádí k vyššímu porozumění Kristu. Panna

Sofia je moudrost lidské duše o Kristu. Božská Matka nám pomáhá i v dobách našeho utrpení a bolesti. Zesílení působení Krista v éterické úrovni Země a současné zesílení pomoci Marie-Sofie ve dvacátém století je oním impulsem, který přichází pro lidstvo po dvou tisíciletích.

Onou spásou či Královstvím nebeským se dá rozumět – krom jiných vysvětlení - stav bez karmy, tedy taková šíře a hloubka jasného vědomí Krista a jeho volního impulsu, kde už není karma, přesněji - kde jsme ji postupně následováním či vnímáním Kristova impulsu proměnili, kde nám vydala své plody, a my dál svobodně tvoříme, aniž bychom zanechávali negativní stopy. Nejprve jsme ale museli zesílit ve svém Já přijetím a přemáháním zla.

Následování Krista pro nás nyní rovněž znamená zapření sebe, tedy nepatlání se moc v sobě svým nižším já (i kdyby si zvolilo jako své hobby duchovno), především ale pěstování kritického sebepoznání. A sebepoznání je oním nástrojem, jak s pomocí Kristovou své nižší já rozpouštět, odpařovat, prosvětlovat, proměňovat, nepatlat se v sobě sebestředně, prohlédat iluzivnost a marnost mnohého ve svém životě. I v tom je možnost spásy pro všechny hříšníky, před Kristem to tak nebylo, proto to takto zdůraznil právě hříšníkům. Roztržení chrámové opony v uzavřeném prostoru mysterií znamenalo, že to mystické, co bylo pěstováno za oponou jen vyvolenými, je nyní dáno k dispozici všem, kteří zatouží.

Jistě není třeba připomínat, že pokud bych sledoval jen svůj vlastní pokrok bez pohnutky či touhy rozdávat vše cenné, co se ve mně vytvoří – ve prospěch lidstva (třeba ne hned, jen se k tomu připravovat pro vhodné podmínky), pak Krista nenásleduji, i kdybych o Něm a o duchovnu spekoval celý život. Někdy jsme jako urputný a do sebe zahleděný studiosus, který se s rozevřenou knihou šine chodníkem a vráží do kolemjdoucích. Pokud mu dá někdo za jeho bezohlednost pár facek, bude to možná první stupínek ke skutečné cestě vývoje. Často to bez utrpení a životních nárazů nejde. Člověk se pak dostane hlouběji ke svému Já, začne víc počítat s okolím a chovat se lidsky. A odtud lze teprve studovat a vstřebávat cokoli vyššího.

Mnoho pro mne odedávna znamenal i ve vztahu k mariánské pomoci při bolestech a utrpení následující výrok R. Steinera: „Utrpení je průvodním zjevem vyššího vývoje. Je tím, co člověk nemůže postrádat k poznání. Člověk si řekne: Co mi svět dává v radosti, za to jsem vděčný. Kdybych však byl postaven před volbu, zda si chci ponechat

**své radosti nebo svoje utrpení, tak si budu chtít ponechat utrpení.
Není vývoje bez utrpení, jako není trojúhelník bez úhlů.“**

**Utrpení nás přivádí blíže k Mariánství a Kristusovství. Nynější zlo je
nutné, aby se mohl zřetelněji vnímat v zemské auře éterický Kristus –
Duch Země. Budme za to vděční.**